

A szegedi kenyér.

(Saját tudósítónktól.) Husvét is elmúlt, a nélkül, hogy kalácssütések lettek volna. Talán a legtöbb családnál felsóhajtottak, hogy Istenem, félév óta valódi szegedi fehércipót nem is láttam, nemhogy ettem volna belőle, viszont az ilyen sóhajra odatolult a másik is: — Ja, háboru van.

Most, amidőn már április közepét kezdjük taposni, nyíltan is szólhatunk arról, miszerint akadtak olyanok is, akik féltek, hogy áprilisig egy-két városban vagy vidéken kenyérinség miatt szenved a nép. S a pesszimizták különösen akkor aggódtak, amidőn még állami intézkedésről és élelmezési szabályokról nem volt szó. Ma pedig, amidőn azt is tudjuk, hogy Szeged vidékén, egész Csongrádban és Csanádban, valamint a Délvidéken is gyönyörűen sarjad a vetés s a leg szebb termésre ígérkezik remény, hát ma, az igazi tavasz jöttén tudjuk, hogy sehol nincs és egy napig se volt kenyérinség, a közélémezés kitűnően funkcionál és Szeged ugyanúgy, mint a többi magyar város, hónapokra el van látva kenyérral. Kíéhezhetésről annál inkább nem beszélhet senki, mert hiszen rövidesen tavaszi élelmicikkek is piacra kerülnek s a veteményfélék egyszerűen csodálatosan fejlődnek. Legfőljebb itt azt tesszük szóvá, hogy a város zsiranyagjáról fokozottabban kellene gondoskodni, nehogy a zsiranyag ára ismét magasabb régiókba keltsen közreműletet és haragot.

A kenyérblokkokkal való élelmezés általában bevált, de az üzlettulajdonosoknak és kiszolgáló személyzetnek — különösen az első héten — rendkívüli terhet jelentett. Később azonban a közönség is megtanulta a leghelyesebb vásárlási módot, a kiszolgálók is egyszerűsítették a kezelést, egymás iránt bizalommal dolgoznak s ma az a helyzet, hogy mindenki azt hajtogatja, miért nem a háboru elején kezdődött el a mai szokás? Mennyivel jobb kenyéret ennénk akkor.

A kenyér jóságáról is szóljunk. Ugyanis ahány pékműhely, annyiféle kenyér, még ma is. Egyik-másik pékműhelyből rendkívül izletes kenyér kerül ki, a másikkól pedig majdnem az ellenkezője. Tudniillik vannak lelkiismeretes és szakmájukban valósággal művészi módon otthonos sütőmesterek, akik különféle keverési, keletési és sütési próbákkal elérték a leghelyesebb módszert s bebizonyítják, hogy a kenyér, mert nem tiszta buza vagy rozskenyér, azért még mindig igen izletes maradhat.

A városházán a liszttel kapcsolatban panasztolták, hogy Szegeden nagyon sok olyan följelentés — rendszeren névtelen — érkezik, a mely egyik-másik gazdát panaszolja, hogy eldugja a buzát, rozst, kukoricát, lisztet. — Van olyan panaszos, aki azt állítja, hogy a tanyavilágban némely nagyobb gazda összebeszél egész szegény ksigazdával s utóbbinál elrejtette a gabonafélét, gondolván, miszerint a földhözragadtnál úgy sem keresik majd.

Nem egy, de sok esetben megvizsgálták a panaszt, de bizony eredmény nélkül. (Igaz, hogy elrejtteni tényleg nagyon jól is sikerülhet.) Valaki jövőben csakis komoly ok esetén tegyen följelentést, lehetőleg a nevével, hogy lássák, miszerint nem ártani vagy kellemetlenkedni akarásról van szó, hanem hazafias buzgóságról, mely a visszaélésen méltán botránkozik meg.

Vaskereszttel és arany vitézségi éremmel kitüntetett szegedi pincér.

(Saját tudósítónktól.) Alkik pénteken a szegedi Korzó-kávéházban megfordultak, délutáni kapucimerjük mellett nem közönséges meglepetésben részesültek. A kávéház Somogyi-utcai részén egy Dallos József nevű pincér szolgált fel, akinek mellét *első osztályú német vaskereszt* ékesíti.

Először a kávéházi szerény untaugliohok és az ott lévő katonák észre sem vették a dolgot, mert a „Józi“, aki már a háboru előtt is a Korzóban volt alkalmazásban, most is épen olyan udvariasan hajlongott, mint amikor még nem ment át a háboru keresztüzén. Ruházata sem mutatott semmi különösöt. Kifényesedett, fekete „munkaszokingot“ viselt, csak a mélyen kivágott mellény gomblyukában látszott valami gyanus fehér-fekete selyem-szallag. Az egyik tisztnek tűnt fel a jellegzetes szallag és diszkréten a kezébe vette és rántott egyet rajta. Erre a Józi pincér kebeléből, amely — úgy látszik — egy egész ember hős szívének szolgál rejtekül, egyszerre csak diszkréten előbujt egy kereszt alakú, fekete vasrámába foglalt, fehér alapon, fekete írásos plakett, amelynek láttára a tiszt meglepődve kiáltott fel:

— Ni, hisz ez a német vaskereszt! Tyü ha még pedig az első osztályú vaskereszt.

Józi szelíden mosolygott és nyugodtan hagyta jóvá a megállapítást:

— Igen kremásson, ez az első osztályú német vaskereszt.

A tisztnek egyszerre imponálni kezdett a Józi, mert ő is küzdött hősiessé a német szövetséges oldalán és neki a második osztályú vaskereszt disziti gomblyukát. Örömben egyszerre tiz koronát adott a derék Józinak és kikérdezte, hogy történt az eset.

A Józit természetesen más vendégek is mindjárt észrevették. Szájról-szájra adták történetét és a sok vendég már nem érezte a fesztelen felsőbbiséget vele szemben, hanem a lelkek mélyén megrezdült talán egy csöndes szégyenérzet is: ez lehet pincér, de embernek különb sokaknál.

Józi, mint a kávéház élő szenzációja, kásvártatva odakerült az újságíró asztalhoz is és igen csöndesen elmondta a históriát, amit itt közlünk:

— A mozgósítás első napján Józi otthagya a kávéházat, letette fekete, elviselt szmokingját és másnap jelentkezett Miskol-

cson a tizes számú honvédelgyalozrednél, mint Dallos József őrmester. Néhány nap múlva már vitték az északi harctérre és becsztották a (tör) esendőöröklőhöz, ahol (mint járőrpáncsnok teljesített szolgálatot Aufferberg hadseregében.

Augusztus 26-án magához hívatta Dallost az Aufferberg sereg vezérkari főnöke és átadott neki egy nagyon fontos írást azzal a parancsal, hogy azt el kell vinnie a Krasznik és Lublin között működő Dankl-féle sereghez és át kell adni, akár élve, vagy halva 48 óra alatt, magának a hadseregpáncsnoknak, RDankl tábornoknak, a saját kezébe. Dallos az írást jól elrejtette és százhusz emberből álló csapat élén azonnal megindult, hogy fontos hivatását teljesítse. Két ut álott előtte. Vagy megkerüli az ellenséges vonalat és akkor elkésik, vagy pedig megkísérli az előőrsök vonalát áttörni, ami ha sikerül, idejére teljesítheti a parancsot.

Dallos ezt az utóbbi megoldást választotta. Embereivel neki vágott az utnak és másfél napig folytonos harcok között haladt előre. Már majdnem célhoz ért, amikor nagyobb ellenséges erővel találta magát szemközt. Az oroszok három gépfegyverrel tüzeltek a kis csapatra és mind a százhusz embert megsebesítették. Dallost ekkor már *négy golyó érte*. Kettő a tüdején, egy a combján hatolt keresztül, egy pedig az arcán érte. A hős katonára a földre rogyott, de a rábizott fontos feladat nem hagyta nyugodni. Esméletét nem vesztette el, hanem *négykézláb*, a földön csuszva menekült. Sikerült neki tovább haladni, de az ellenség mégis üldözte. Amint a földön mászott egy ötödik golyó is érte, mely az altestébe hatolt.

Félholtan érkezett meg estére a kijelölt helyre, *tizenkét órával előbb*, mint a parancs szerint kellett volna ott lennie. Csak még annyih ereje volt, hogy meg bírta mutatni, hol van elrejtve az írás, aztán eszméletlenül terült el. Két hét múlva a ravaruskai kórházban tért magához. Itt kapta meg először *az első osztályú vitézségi nagy aranyérmét* és nem sokára a Dankl hadseregével együtt működő német tábornok közbenjárására, — aki szemtanuja volt a fontos üzenet kézbesítésének, — *az első osztályú német vaskeresztet*.

Augusztus végétől egész decemberig feküdt a kórházban Dallos, később felülvizgálatra került és mint rokkantát a hadsereg kötelességéből végleg elbocsájtották. Az arany vitézségi érmet, mint civil nem viselheti, de havonta 30 koronát kap érte az államtól. A német vaskereszttel együtt pedig visszatért rendes polgári foglalkozásához és most mint egy hőshöz illik, az élettel folytatja tovább a küzdelmet.

Fog-Krém

KALODONT

70 Fillér

„Tungsram“ drótlámpák huzott dróttal

Fél wattos Tungsramlámpák.

Hosszu élettartam, csekély áramfogyasztás.

Magyar gyártmány.

Kapható minden jobb
szakmabeli üzletben.

Gyártja az Egyesült Izzólámpa és
Villamossági Részvénytársaság Ujpest 4.

Csak a „TUNGSRAM“ fel-
írással ellátott lámpák
valódiak!